

РОЗДІЛ 1

У ніч з понеділка на вівторок, чотирнадцять хвилин по другій, бордовий «міцубіші аутлендер» проминув центр дитячого відпочинку «Каролінка» та в'їхав у село Покшивна. За кермом була жінка років сорока, яка виглядала так, ніби хвилину тому її зненацька розбудили. Обличчя з гострими рисами — у каталозі зачісок, який лежав у бардачку «аутлендера», визначене як «лице у формі діаманта», чи то пак п'ятикутне, — було припухлим, без сліду макіяжу. Коротке волосся, тоноване й підстрижене в зухвалу зачіску шеггі, стирчало на всі боки. Однак погляд жінки був притомним, а рухи долонь на кермі — легкими і впевненими водночас. Великий позашляховик линув по звивистій дорозі тихо, майже безшумно.

«Аутлендер» звернув з головної дороги на утрамбований шлях, що вів до Долини Бистрого. Авто проїхало в'їзд на паркінг і зупинилося лише за дерев'яною брамою на галявині, яку місцеві називали просто Галявинкою.

Жінка за кермом обвела поглядом збудовані у вигляді наметів дерев'яні альтанки та лавки з колод навколо обкладеного

камінням місця для вогнища. Вона примружила очі й злегка скривилася, але швидко збагнула: те, що вона спершу сприйняла за сплячу людину, було чорним пакетом для сміття. Схоже, він залишився тут після останньої акції прибирання лісу, яке від імені ради їхньої громади вона сама й ініціювала.

Жінка пирхнула. Вся ця боротьба за довкілля, і так не надто ефективна, бо впроваджувалася тільки знизу, тепер зовсім втрачала сенс, якщо навіть наймолодші не надто переймалися. Якусь мить вона роздумувала, чи не закинути пакет у багажник, але згадала, що не може собі цього дозволити. Не цієї ночі. Увесь простір у середині автівки — багажник та складені задні сидіння, обклеєні такими самими чорними пакетами, — був їй потрібен цієї ночі.

Жінка поклала ключі в кишеню широких спортивних штанів. Із бардачка дістала пакетик на застібці, наповнений білими самокрутками. Вилонила одну, решту поклала на місце. Закурила, втягнула в легені солодку й водночас живодайну суміш трав, а потім вийшла з машини.

Кросівок *New Balance* відтінку бордо, того самого, що й «аутлендер», занурився в траву й провалився в мокру землю аж по лого. Жінка несхвально похитала головою і ще раз затягнулася самокруткою.

Вона вже потроху відчувала, як загострюються її відчуття, світ прояснюється, занурені в темряву форми набувають різкості, а крізь запах суміші пробивається аромат мокрої трави, кори, листя і навіть солодкої живиці.

Жінка повернула голову і подивилася просто на змучене, потішно перекошене обличчя Христа, розп'ятого на хресті всередині першої альтанки, яка роками слугувала місцевому парафіяльному священнику за польову каплицю. Ісус

не глянув у відповідь. Опущений погляд зосередив, як завжди, на поверхні вітаря.

— Ти не маєш так соромитися, — прошепотіла жінка й підморгнула Ісусові.

Наступна затяжка дала їй змогу ще більше синхронізуватися з навколишнім світом. Тепер жінка не наважилася б шепотіти, боячись, що її слова пролунають для неї самої гучно, як крик. Це була та коротка мить повного єднання.

Стоячи там, біля авто, вона чула не тільки звуки, які видавав двигун під час охолодження, а й серцебиття птахів на ближніх деревах, рух дощових черв'яків у землі, розмаїтих істоток у лісовій підстилці, яка кипіла життям. Відчувала, як волога з трави просочується в її кросівки, як вітер плавно проникає крізь штани та куртку. Як він сором'язливо торкається її, проводить мокрим язиком по внутрішній частині її рук і стегон, по грудях і животу.

Жінка випросталася, відкинувши голову назад, і відчула рух — кожную його маленьку частинку — цілком свідомо. Напруження м'язів, рух сухожилів і суглобів. Вона майже чула цей стогін, схожий на звук натягування прогонів моста.

Жінка заплющила очі та облизала губи. У напруженні, близькому до ейфорії, зачекала, поки світ повернеться до норми. Загасила косяк об долоню і поклала його в кишеню спортивних штанів.

Через п'ять хвилин на Галявинку приїхало ще одне авто — старий «фіат пунто», більше брудний, ніж жовтий. Завдяки щіткам, які працююто витирали передне скло, авто ніби мало залисини на чолі.

Безумовно їх мав щокатий чоловік в окулярах, який сидів за кермом. Він припаркувався біля «аутлендера», але

не вийшов з авто, тільки сказав щось своїй пасажирці — худій жінці невизначеного віку з кінською щелепою та волоссям, неохайно зав'язаним у хвостик. Жінка відповіла водієві й нахилилася, щоби поцілувати його в щоку. З байдужим виразом обличчя той дозволив їй це і поправив дзеркальце.

Коли пасажирка вийшла з авто й зачинила двері, чоловік дав задній хід, недбало махнув рукою на прощання та обережно виїхав за ворота. Там він розвернувся, і за деякий час червоне світло зникло за поворотом.

— Привіт, Бетко! — привіталася жінка. Вона підняла з землі свою напхану полотняну сумку й поправила поношені спортивні штани. — Лільки ще немає?

— Буде пізніше. Схоже, щось не так із псами, — відповіла Бетка, а потім усміхнулася, щиро розвеселена. — Ти мені краще скажи, Королівно, як це так сталося, що ти приїхала не сама? Місцевий Принц страхування боїться давати тобі авто після останнього випадку? Надто часто доводилося очі ховати перед колегами по галузі?

— У нього відрядження: їде під Познань на три дні з самого ранку.

Бетка похитала головою.

— І попри це наважився приїхати сюди з тобою? Чого тільки не робить з чоловіками сліпе кохання!

— Радше перепихон і обіцяний пиріг на дорогу. Довелося спекти два дека, тому що половину першого строцив ще гарячою, — відповіла Королівна, відкриваючи багажник «аутлендера». Вона поклала сумку на плівку, якою був вистелений багажник, а потім стягнула через голову мішкуватий світшот. Під ним не було нічого, тому її бліде тіло виділялося на тлі при смерку. Шкіра натягнулася на ребрах, коли вона підняла руки.

— Вже? — здивувалася Бетка. — І тут? Я думала, глибше в лісі.

— Я не буду потім цього носити, — відповіла Королівна і спустила штани. Затим скинула кросівки та шкарпетки й поклала їх поруч із полотняною сумкою.

Бетка спостерігала за подругою, відчуваючи, як від одного погляду на неї їй самій стає холодно. Думка про те, що незабаром доведеться зробити те саме, сповнювала її найщирішою нехиттю, бо ж, на відміну від Королівни, вона все-таки мала бути обережною. Чудово собі уявляла, що зроблять місцевий портал і форум з оголеними фотографіями депутатки міськради. А як такому удару по опозиції зрадів би бовдур мер, навіть думати не хотіла.

— Тобі Гося казала про свято? — запитала, змінюючи тему. — Що їхній клас таки готує ту виставу?

— Так, але, звісно ж, в останню хвилину, — Королівна обхопила себе руками й потерла плечі. — Я майже не сплю, бо вже три дні шию їй костюм. А вона сьогодні до мене підходить і белькоче, що на завтра всі мають знати свої тексти. Розумієш? Якраз перед сном. На щастя, у мене ще був пажитник.

— І що? Ти поклала його разом із книжкою під подушку? — глузливо запитала Бетка, але, побачивши обличчя подруги, лише зітхнула, закотила очі й швидко змінила тему. — Насправді це свято починає приносити більше клопоту, ніж воно того варте. Спершу посипалась підтримка місцевої ради, потім Клубу домогосподарок, який мав робити випічку, щось у голови стрільнуло. Ніхто нічого не хотів казати, але зрештою виявилось, що, схоже, священник заявив, ніби це проти Бога.

— Але що саме? Свято?

Бетка похитала головою.

— Сестра того Крістіана, для якого збираємо гроші, — лесбійка. Часом приїжджає до Глухолазів зі своєю дівчиною, і вони ходять по вулицях, тримаючись за руки. Ну і той священник стверджує, що хвороба може бути божою карою. Або заохоченням до навернення.

— Жартуєш? Котрий це такий мудрий?

— А яка різниця? Відомо ж, що це все — голос парафіяльного священника, — Бетка сумно всміхнулася. — Але це вже тема на потім. Поки що подумай, звідки через два тижні ми візьмемо дванадцять дек тіста і два баняки бігосу.

— І намети. Бо тітки з Клубу, схоже, свої мали, ні?

— Ні, намети із Центру культури. А їм до сраки прокляття й карі божі. Але треба буде з Бунею побалакати, щоб вона якось повпливала на погоду. З температурою ще впораємося, але як будуть вітер і дощ, то не дамо ради. І якщо вже про це говоримо, то можеш щось на себе накинути? На тебе холодно дивитися!

Королівна не встигла відповісти, бо раптом почувся звук двигуна і їх охопило яскраве світло. Одразу після цього на Гальявинку повільно заїхав старий синій «транзит» з високим кузовом. За кермом сиділа Лілька, дрібна дівчина з обличчям, схованим у тіні від бейсболки. Вона кивнула подругам, але зупинила машину тільки на іншому кінці галявини. Розвернулася, на мить захопивши Бетку та Королівну в трапецію яскравого світла.

— А ось і наша солодка парочка, — глузливо посміхнулася Бетка. — Але поглянь, вона принаймні могла сісти за кермо.

— Та йди ти, — буркнула Королівна.

Ліхтарі «транзита» згасли, і в салоні на мить стало світло. Лілька зняла бейсболку й перекинула через плече товсту

чорну косу. Лише тоді відчинила двері й вискочила прямо на підмокнулу траву. На тлі автомобіля було видно, яка вона мініатюрна, навіть філігранна.

Зате товариш дівчини виглядав як проблема. Його звали Гнівомир. Це був велетень з густою, зачесаною догори гривною, із широким, потовщеним біля основи носом і кутастою щелепою, вкритою темною щетиною. Вуха у формі цвітної капусти й потворний рожевий рубець, що тягнувся від скроні до нижньої щелепи, довершували образ пробий-голови з місцевого бару. Пильний погляд глибоко посаджених очей змушував тих, на кому він зупинявся, інстинктивно не робити різких рухів і не вживати слів, які можна зрозуміти неправильно.

Лілька з Гнівомиром були одягнені в однакові чорні спортивні костюми, які склалися із широких штанів із застілками на боках та кофт з капюшонами й застілками спереду. Бетка могла побитися об заклад, що під кофти вони повдягали ідіотські футболки в стилі «Сорі, ця красуня вже зайнята» чи «Серце цього крутого хлопця належить одній вар'ятці». Коли вони підійшли, Бетка зробила крок уперед і взялася руками в боки.

— Ти, велетню, далі не йдеш. Тут дама в негліже.

— Спокійно, я не збираюся її вдягати, — відповів той. — Я тут про всяк випадок. Для копання й носіння.

— Це що, ми маємо їх носити? — здивувалася Королівна. — Вони ж самі... ну, знаєш.

— Буня каже, що деяким треба буде допомогти. Ймовірно, що навіть усім. Вони, зрештою, досить старі, — відповіла Лілька, розстібаючи кофту.

Бетка швидко перевела погляд на покинутий мішок сміття.